

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

דף מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת בשלח תשע"ג תהא שנת גאלת עולמים.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מאמר 'סוד החצי'

פרק כ"ז.

הפסוקים הקרויים נביא בענין פרקיט אמאמר 'סוד החצי' עם הוספות חדשות נוספו לאחרונה.

עקדת יצחק וקריעת ים סוף בסוד החצי

כתוב (בראשית כב, ג) "ויבקע עצי עלה ויקם וילך אל המקום אשר אמר לו האלהים". ומתרגם אוינקלוס 'וצלח אעי לעלתא וקם ואזל לאתרא'. ומדיק הספר 'לקוטי לוי יצחק' שלשון הצלחה הוא לשון בקיעה וחתוך. ומבאר על פי זה שהצלחה מסמלת את מדת הגבורה שמבקעת וחותכת, לכן אברהם התקשר עם מדה זו קודם עקדת יצחק. ולכן בשדוך של יצחק כתוב (בראשית כד, כא) "והאיש משתאה לה מחריש לדעת ההצליח ה' דרכו". ולכן צ"ח בגימטריא ב' פעמים דין. ולכן לבית שמאי המסמלים את מדת הגבורה, מנענעים את הלולב גם באנא ה' הצליחה נא. ונראה להוסיף שאותיות חצי נרמזות בתבת הצליחה, והן שיכות לאותו שרש.

מצינו במשנה (שבת נד.) לא יצא גמל לא עקוד ולא רגול. ובגמרא שם אמר רבי יהודה עקוד עקדת יד ורגל פיצחק בן אברהם. נראה דעקדת יצחק מרמזת על פעלת יצחק בעולמות, דפעלת יצחק היא לקשר את הלמעלה למטה כדי להשפיע את השפע למטה. וזה נרמז בקשירת הידים השיכות לחלק העליון של הגוף לרגלים השיכות לחלק התחתון של הגוף. וכל זה נעשה בדרך של קשירה שמחלקת את הגוף לשני חצאים יד ורגל ויד ורגל, כפי שמשמע מלשון הגמרא, לרמז על פעלת יצחק שקושר ומגביל כל דבר על ידי שמצמצם השפע ומחלקו לשני חצאים כדלעיל. ולכן הגמרא מקשרת את קשירת הגמל לקשירת יצחק דתפקידו של יצחק הוא לקשר ולהגביל את בחינת הגמל שהשפעתו לא תרד לעולמות דרך צד הקדשה. וכן מצינו בזהר (ויצא קסד:) שיצחק נעקד בשעת בין הערבים ובארנו לעיל שבשעה זו מדת הגבורה עוצרת את השפע שהיסוד משפיע למלכות החל מחצות היום, ומונעת את השפע עד חצות הלילה. ופעלה זאת היא פעלת החלקה לחצאים של יצחק. וכן לה"ב המסמל את פעלות הגבורה דרך אש וסכין, מרמז בכתוב (בראשית כב, ח) "אלהים יראה לו השה לעלה בני", דעקדת יצחק סמלה את פעלות הגבורה, ולכן היו בה אש וסכין כמו שכתוב (שם ו) "ויקח בידו את האש ואת המאכלת". וכפי שאומרים בהושענות הושע נא למען בן הנעקד על עצים ואש.

מצינו בזהר חדש (ליקוטים עד.) יעקב שמש בבית שם ועבר ארבעה עשר שנה לתקון יובל ושמטה שהם לאה ורחל. נראה דבדברי הזהר טמונים סודות גדולים דכיון שיעקב הוא בחינת תפארת, לכן הוא זכה גם

בלאה וגם ברחל דספירת התפארת מתקשרת גם עם ספירת הבינה שהיא בחינת לאה, וגם עם ספירת המלכות שהיא בחינת רחל. ולכן יעקב שמש **"ד שנה בבית שם ועבר כדי לזכות ברחל ולאה כדברי הזהר, ועוד "ד שנה עבד אצל לבן בשביל לזכות ברחל ולאה. דספירת התפארת יש לה שתי ידים המסמלות את שני החצאים שיש בתפארת. וכן פעמים "ד גימטריא כח ומרמז על הכח של מדת התפארת לחבר את הלמעלה למטה. וכן השמש מסמלת את התפארת של יעקב כמובא במדרש (ב"ר סח, י) על הפתוב (בראשית לו, ט) **"והנה השמש והירח ואחד עשר כוכבים משתחויים לי",** וכן מצינו בגמרא (ברכות נח.) **"והתפארת" זו חמה.** ולשמש יש מחזור של כ"ח שנים, ולאחר כ"ח שנים מברכים את ברכת החמה כשהחמה מתחדשת. וכן שם הני"ה המסמל את מדת התפארת יש בו כ"ח אותיות עם המלוי ומלוי דמלוי, כמובא ב'עץ חיים' להאריז"ל (שער י"ח ח"א ע' רנה). וכן מצינו במשנה (אהלות א, ח) שבשתי הידים יש **ששים** אברים מתוך הרמ"ח אברים שבאדם, ומספר **שש** מסמל את ספירת התפארת. **הבאנו** לעיל את הגמרא (שבת קלז:) שיצחק נקרא ידי, וכן מצינו שבנימין נקרא ידיד כמו שכתוב (דברים לג, יב) **"לבנימין אמר ידיד ה'".** נראה דידיד מרמז על החלקה של **יד יד** שנעשית על ידי יצחק. וכיון שחלקה זו נעשית בעטרה שבסוד ששם מקומו של בנימין, כדבארנו במאמר 'חשמל אות', לכן גם בנימין נקרא ידיד. וכן מצינו בזהר (תזריע מז:) שלשלמה המלך היו שבעה שמות כנגד הספירות חג"ת נה"ם, והשם **ידידה** הוא כנגד ספירת הגבורה. וכן בארנו לעיל שהשם **שדי** שאומר די להתפשטות העולם, שיך למדת הגבורה שנומצאת בעטרה שבסוד שמחלקת לשני חצאים. ונראה די ש כאן המז ששם שדי אומר די אותיות **יד**, היינו שעוצר את יד ימין מלרדת למטה, ועושה שהשפע ירד דרך יד שמאל שמשפיעה את השפע דרך הגבורה. וכן נראה דהכתוב **"פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון",** שמשפיע את הפרנסה דרך שם **חתיך** שיוצא מס"ת **"פותח את ידך",** הפונה ליד שמאל ולא ליד ימין, דמובא ברבנו בחיי (דברים ו, ח) שכל מקום שכתוב בתורה יד סתם הפונה ליד שמאל. וכן משמע מהגמרא (מנחות לו.) **"ידך" זו שמאל, או אינו אלא ימין, תלמוד לומר "אף ידי יסדה ארץ וימיני טפחה שמים".** וכן **ידיך** בגימטריא יד פהה שהיא יד שמאל, ובגימטריא דם המסמל את צד הגבורה. וכן נראה דדוד בגימטריא יד דוד המסמל את המלכות מקבל דרך בחינת יד אחת.**

מצינו בזהר (בשלח מח.) שמשו קרע את ים סוף ביד שמאל. וכן מובא ב'שער ההקדמות' להאריז"ל (ע' קצד) שהכתוב (שמות טו, ד) **"מרפבת פרעה וחילו ירה בים"** מרמז על מדת הגבורה, ד'**ירה**" בגימטריא גבורה. וכן מובא ב'שער הפנונות' להאריז"ל (ח"ב ע' קפח) שקריעת ים סוף הייתה זווית של יסוד הזכר שקרע את יסוד הנקבא שהוא בבחינת ים. וכן כתוב בקריעת ים סוף (שמות טו, ח) **"קפאו תהמות בלב ים",** והמלכות היא בחינת **לב** ורואים שזה נעשה דרך יד שמאל. וכן מצינו בקריעת ים סוף חתוך, כמו שכתוב (תהילים קלו, ג) **"לגזר ים סוף לגזרים".** ומבאר לדברינו דסוד הזווית נעשה דרך הגבורה הפועלת דרך חתוך ושביכה. וכן מובא ברשב"ם (בראשית כד, כב) שים סוף נקרע לשני חצאים וכנגד זה אנו נותנים מחצית השקל בקע לגלגלת דבקע מרמז על **בקיעת הים** לשני חצאים, ובארנו שמחצית השקל מסמלת את החלקה לשני חצאים. וכן מצינו במדרש (תנחומא שופטים יד) **"וירכב על פרום ויעוף" רכב הקדוש ברוך הוא על פרום לנצח סוסו של פרעה וכל חילותיו.** ובארנו שהרכיבה והדהרה מסמלים את השפעת החצי, וכן **דהרה** ס"ת הכתוב (שמות יד, לא) **"וירא ישראל את היד הגדלה אשר עשה".** וכן **פל"ג** שפרושו חצי, מרמז בפתוב **"לגזר ים סוף לגזרים"** בחבור שתי מלים. וכן **מכו"ן** שמסמל את מדת הגבורה, ר"ת הכתוב (תהילים עח, ג) **"בקע ים ויעבירם ויצב מים כמו נד".** וכן **חרבה** שהיא בגימטריא **גבורה** ומסמלת את מדת הגבורה, מרמזת בפתוב (שמות יד, כא) **"וישם את הים לחרבה".** וכן **אדיר** שהוא בגימטריא **גבורה**

ומסמל את מדת הגבורה כמובא בזהר חדש (בראשית ה:), מרמז בכתוב (שמות טו, י) "צִלְלוּ כַּעֲפֹרֶת בְּמִים אֲדִירִים". וכן מצינו בגמרא על קריעת ים סוף (מנחות נג:): **"יבוא אדיר ויפרע לאדירים מאדירים באדירים"**. **"יבוא אדיר"** זה הקדוש ברוך הוא, דכתיב, **"אדיר במרום ה"**. **"ויפרע לאדירים"** אלו ישראל, דכתיב, **"ואדירי כל חפצי בם"**. **"מאדירים"** אלו מצרים, דכתיב, **"צִלְלוּ כַּעֲפֹרֶת בְּמִים אֲדִירִים"**. **"באדירים"** אלו מים, דכתיב, **"אדירים משברי ים"**.

ראיתי במאמר שכתב הרב יעקב לויפר שליט"א שכל פתיחת פתח מסמלת שבירה של דבר שלם וסגור. נראה דענין הזיווג נעשה דרך פתיחת הפתח של המלכות וכניסה לפניו. דפתיחת הפתח של המלכות מסמלת את השבירה והחתוך של הגבורה המזוגת. וכן חתוך זה נעשה באמצע היסוד שבמלכות, שבכיוול מחלק אותו לשני חצאים. וכן זיווג נקרא ידיעה, שמשמעותה היא גם שבירה. כמו שכתוב (שופטים ח, טו) **"וידע בהם את אנשי סכות"**. וכן מובא ב'שער מאמרי רשב"י' להאריז"ל (ע' ולא) שביסוד האשה יש שתי דלתות. וכן מצינו בזהר (בראשית נא:): שההשפעה למלכות היא בסוד **פליג מימין ואעול בן**. ומבאר לדברינו פיון שהגבורה חותכת את השפע, היא מרמזת את החתוך גם בנקבה המקבלת. וכן מצינו בזהר חדש (תיקונים קמ:): שהעטרה שביסוד היא בבחינת חרב שמוניפים לכל צד. וכן מצינו בגמרא (יומא ט:): שריש לקיש רצה לומר שבבית המקדש השני עלו עם עזרא מבבל רק לחצאין, הוא אומר **עליהם פדלתות דדלת נפתחת רק לחצי**. ורואים שדלתות מסמלות את החצי.

מובא ב'חזקוני' (שמות יד, כא) **"ויבקעו המים"** משמע עד קרקעיתו של ים. וכתוב אחד אומר **"קפאו תהמת בלב ים"**, דמשמע שלא נבקעו לגמרי, אלא ים זה גדוש הוא, ואלו לא נבקעו המים כלל, הצרכו ישראל לטרוח ולעלות למעלה, ואם נבקעו לגמרי הצרכו לירד עד תהום לפיכך נבקע הגדוש דתולתא [שליש] הוי, ונעשה לישראל חומה מזה ומזה ושתי הידות קפאו, היינו **"בלב ים"**, מה לבו של אדם בסוף שלישי העליון של גופו, אף המים בשלישם קפאו. בארנו לעיל ששני החצאים מתחלקים מצד הפנים לשני שלישי ושלישי, היינו שהחתוך הוא במקום החזה כנגד הלב, וגם כאן רואים שהיה חתוך בקריעת ים סוף בלב ים, ששני שלישי קפאו ושלישי נבקע, דמצד הפנים של הים כפי שהוא נראה לחוץ היה חתוך בין שני שלישים של חצי התחתון, ושלישי של חצי העליון.

מצינו ברש"י (שמות טו, יז) **"מקדש אדני כוננו ידוך חביב בית המקדש שהעולם נברא ביד אחת שונאמר אף ידי יסדה ארץ"** ומקדש בשתי ידים, ואימתי יבנה בשתי ידים בזמן שה' ימלך לעולם ועד לעתיד לבא שכל המלוכה שלו. ומצינו בגמרא (מנחות לו:): שמבארת את הכתוב (ישעי' מח, יג) **"ידי יסדה ארץ וימיני טפחה שמים"**, שיד שמאל של ה' בראה את הארץ, ויד ימין של ה' בראה את השמים. נראה דרש"י מרמז שבעולם הזה המלכות שנקראת ארץ מקבלת רק חצי שהוא בבחינת יד שמאל היינו מה שהשמאל מסכים להשפיע, ויד ימין כוננה את השמים המסמלים את החצי העליון ששם נשארים החסדים שאינם יורדים, מה שאין בן לעתיד לבא שכל המלוכה שלו היינו שונזה לקבל את שני חצאי המלכות, נזכה לבחינת שתי ידים וזה היה דרך בית המקדש שמשם בא שפע היסוד למלכות, ולכן הפסוק הזה נאמר בשירה לאחר קריעת ים סוף ששם היה זיווג יסוד ומלכות.

וכן מובא מהרה"ג ר' אורי יונגרייז שליט"א שבית המקדש והאדם נבראו בשתי ידים, כמובא במדרש (תהלים קלט) **"ותשת עלי כפכה"**, מפאן לאדם ולבית המקדש שונבראו בשתי ידים. כתיב **"ידוך עשוני ויכוננוני"** וכתוב **"מקדש ה' כוננו ידוך"**. כי שם יש חבור היד שבראה את השמים עם היד שבראה את הארץ. ומבאר לדברינו דבבית המקדש ובאדם יש חבור שני החצאים בסוד שתי ידים.

ההבדל בין ציון לירושלים, והקשר בין אותו האיש וליל ניטל לחרבן בית המקדש.

חשוב לציין שאף על פי שציון וירושלים הן שתי בחינות, ויש להן מקומות חלקים בגשמיות, כיון שהן שיכות לאותה בחינה הן מתאחדות. כפי שבארנו במאמר 'חשמל אות' שאבן השתייה בבית המקדש היה הסמל של ציון שהיה שם, וכן רואים בהושענא רבא שהוא יום האושפיזין של דוד המלך, ובו מתקנים את ירושלים כדלעיל. פי מלכות בית דוד וירושלים הן שני צדדים של אותו מטבע, וזו קשורה בזו. וכן מצינו בתרגום יונתן על הכתוב (תהלים קלג, א) **"הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד" כמא טב וכמא בסים למטב ציון וירושלם כתרין אחין, ברם כחדא.** ורואים שציון וירושלים הן כשני אחים המחברים יחד. וכן מובא בספר 'סוד המספר שש' מהרב גלזרסון שליט"א שציון וירושלים בגימטריא ברית עולם. וכן מצינו בזהר (שלח קסא:) **ש'אין ישיבה בעזרה אלא למלכי בית דוד בלבד,** פי שרש נשמתם מהמקום הזה, ומתן להם לשבת שם, דשם מקומם. והוסיף הרה"ג ר' יעקב סיביליה שליט"א שבבית המקדש היו פונים ומתפללים לצד מערב ששם הר ציון. כמובא במשנה (סוכה נא.) **הפכו פניהן ממזרח למערב ואמרו אבותינו שהיו במקום הזה אחוריהם אל ההיכל ופניהם קדמה, ומשתחוים קדמה ואנו ליה וליה עינינו.** וכן מצינו בגמרא (ב"ב כה.) **אין עושין בורסקי אלא למזרח העיר, רבי עקיבא אומר לכל רוח הוא עושה חוץ ממערבה וכו', מפני שהיא תדירא בשכינה, דאמר רבי הושע בן לוי בואו ונחזיק טובה לאבותינו שהודיעו מקום תפלה דכתיב "וצבא השמים לך משתחוים".**

וביתר עמק, נראה לבאר את מה שהבאנו מהזהר (תזריע נא.) שעשיו ודוד הם זה לעמת זה בבחינת זהב, ובבחינת אדמוני. ומדוע עשיו בגימטריא דוד בן ישי. [שפ"ו]. ומדוע משיח בגימטריא נחש. פי שרש דוד ומשיח במקום הזה, בו יש לנחש אחיזה. וכפי שהבאנו מהזהר שלמקום הזה יש שני צדדים, זהר הזהב, ופסלת הזהב, אחד של קדשה ואחד של סטרא אחרא. במקום הזה לא עושים ברית מילה, ולא מוציאים את הקלפה. [שד בגימטריא ערלה]. וכפי שמצינו במדרש (תדב"ז כב) **אותו מקום היא מלכלכת ומטנפת מפל האברים ואין כל בריה יכולה להריח ריחה.** [ציון בגימטריא טינוף]. וכן מצינו בגמרא (נדרים כ.) **אמר רבי יוחנן בן דהבאי, ארבעה דברים סחו לי מלאכי השרת, וכו', אלמים מפני מה הוי"ו, מפני שמנשקים על אותו מקום. סומין מפני מה הוי"ו, מפני שמסתכלים באותו מקום.** וכן מובא ב'ספר הלקוטים' להאר"ז"ל (שו"ת ע' ססב) שהכתוב **"לפתח חטאת רבץ" ר"ת רח"ל** המסמלת את ספירת המלכות שהיא הנקבה הכללית שהחיצונים אוהזים בה. ומבאר לדברינו דרח"ל מרמזת בהפוך אותיות לרמז שבפפת הזה היא נהפכת מטוב לרע. וכן מצינו בגמרא (יומא כ.) שהקב"ה מלמד זכות על הבעלים בעילות אסורות על ידי פסוק זה, ורואים שפסוק זה מרמז על היצר הרע של תשמיש. וכן מובא ב'שער הפסוקים' להאר"ז"ל (תהלים רסא) **"הנותן תשועה למלכים הפוצה את דוד עבדו מחרב רעה".** יתבאר במה שבארנו הפסוק **"הנותן בים דרך ובמים עזים נתיבה",** פי הקלפות הנקראות חרב רעה, הנה הם סמוכים וקרובים למדת המלכות, אשר בה נשרש דוד המלך עליו השלום, ואמר, **פי עם היות החרב רעה הנזכר, סמוכה לשרשו, עם כל זה מצילו ממנה.** וכן נראה שהשתלשל בגשמיות שפירות החרף שהם בבחינת זכר, קלפתם עבה ונזרקת בבחינת ברית מילה. דקלפת הפרי היא בבחינת הערלה שמתלבשת על הפרי. כמובא במדרש (ב"ר מו, א) **אמר רב יודן מה התאנה הזאת אין לה פסלת אלא עקצה בלבד, העבר אותו ובטל המום, כך אמר הקב"ה לאברהם אין בך פסלת אלא הערלה, העבר אותה ובטל המום, "התהלך לפני והיה תמים".** וכן מובא ב'לק"ת להאר"ז"ל (תהלים ע' שמא) **פרי שהוא המוח מלגיו, והקלפה חופף עליו מבחוץ.** ומאידך פרות הקיש שהם בבחינת נוקבא, קלפתם דקה ונאכלת, לרמז שבנוקבא אין מסירים את הקלפות. כפי שבארנו שבסוד שבמלכות לא עושים ברית מילה. וכן רואים בפרי התפוח שצאקל יחד עם קלפתו. ובארנו במאמר 'חשמל לולב' שפרי התפוח הוא בסוד הפשר התפוח שבסוד שבמלכות. בסוד חקל תפוחין קדישין, ובסוד התפוח שהיה בראש המזבח.

בספר בראשית ישנן ג' פרשיות ששייכות לאברהם אבינו: 'לך לך' ו'נרא' חיי שרה', ורואים שבפרשה נחצי הראשונות אברהם מתעסק עם לוט, ובפרשה נחצי האחרונות הוא מתעסק עם יצחק, ורואים שלוט ודוד המלך קודמים ליצחק, והם הפעולות הראשונות של אברהם אבינו בעולם, ויש כאן כמה סבות: קודם כל שהעקר הוא התכלית שהיא הגאולה, לכן הם החשובים יותר, וכן לדת ישמעאל נמצאת בפרשה הראשונה, כי ישמעאל בא לעולם לצורך הגאולה, כפי שהארכנו במאמר 'קץ הימין' שישמעאל הימין דקלפה עוזר לימין דקדשה להביא את קץ הימין, וזה כל סבת ביאתו לעולם. ויש עוד סבה להקדים את לוט, בגלל הכלל של 'נעוץ תחלתו בסופו', היינו שהגאולה שהיא הסוף קשורה להתחלה. וכפי שרואים בבריאת העולם שכבר ביום הראשון של הבריאה מזכר משיח. כמובא במדרש (בר ב, ד) **"ורוח אלקים מרחפת על פני המים"** זה רוחו של מלך המשיח.

אחרי מלחמת המלכים כתוב (בראשית טו, א) **"אחר הדברים האלה היה דבר ה' אל אברהם במחזה לאמר אל תירא אברהם אנכי מגן לך שכרך הרבה מאד: ויאמר אברהם אדני ה' מה תתן לי ואנכי הולך עירי וכן משק ביתי הוא דמשק אליעזר"**. נראה דה' רמז לאברהם שעכשיו הוא זכה לבחינת מגן, **"אנכי מגן לך"**, דבחינה זו שיכת לדוד המלך מגן דוד, וה' רמז לאברהם עכשיו שהצלת את נשמת דוד ויש לך את מדת ה"מגן", זה השכר שהרוחת במלחמה זו, **"שכרך הרבה מאד"**. ואברהם ענה **"מה תתן לי ואנכי הולך עירי"**, שאם לא יהיה לי זרע לשם מה אני צריך את דוד המלך.

מצינו במדרש (בר מג, ו) **"ומלפי צדק מלך שלם הוציא לחם ויזן והוא כהן לאל עליון"**, רבי שמואל אמר הלכות פהונה גדולה גלה לו, **"לחם"** זה לחם הפנים, **"ויזן"** אלו הנסכים. ורובנו אמרי תורה גלה לו שנאמר **"לכו לחמו בלחמי ושתו ביין מסכת"**. רואים שאחרי מלחמת המלכים זכה אברהם לגלוי הלכות בית המקדש, ולגלוי סודות התורה בבחינת יזן, לרמז לו שזכה לנשמת דוד שממנה בא בית המקדש, והיא המגלה את סודות התורה. וכן בארנו במאמר 'השלחן פה' שהשלחן ולחם הפנים מסמלים את השפעת דוד, לכן סבבו מהשמים שדוד יאכל מלחם הפנים, כשהיה במצב של פקוח נפש אצל אחימלך, כדי שדוד יתקשר עם לחם הפנים ששייך לשרש נשמתו על ידי אכילה זו.

וכן מרמז בכתוב (בראשית יט, כט) **"ויהי בשחת אלקים את ערי הכפר ויזכר אלקים את אברהם וישלח את לוט מתוך ההפכה וכו'"** וכבר הרגישו רש"י והרמב"ן בקושיא מדוע כתוב **"ויזכר אלקים את אברהם"** שהיה צריך לכתוב ויזכר אלקים את לוט. ומבאר לדברינו, דכל תכלית הצלת לוט היא בשביל אברהם כדי להביא את נשמת דוד המלך. ולכן **"ויזכר אלקים את אברהם וישלח את לוט"** שזה היה לצורך אברהם. וכן מובא בספר 'נפלאות מתורתך' (ערך דוד) שהכתוב (בראשית יט, טז) **"ויחזיקו האנשים בידו וביד אשתו וביד שתי בנותיו"** ס"ת דר"ד, דבזכות דוד נצלו.

נראה דלכן המלאך שבא לרפאות את אברהם הוא זה שהלך להציל את לוט, ולא המלאך שבא לבשר לשרה על הלדת יצחק, ולא המלאך שבא להפך את סדום, כמובא ברש"י (בראשית יט, א), דשני הענינים הללו היו להיטיב עם אברהם, ולכן נעשו על ידי אותו מלאך. וכן משבת קושית המפרשים (ע' שפתי חכמים' שם) מדוע המלאך שרפא את אברהם הלך להציל את לוט, והרי אין מלאך אחד עושה ב' שליחיות, דשני הענינים היו להיטיב עם אברהם, ואין כאן שתי שליחיות אלא שליחיות אחת שהיא חסד עם אברהם. וכן **"שושבין"** מרמז בכתוב (בראשית יט, טו) **"קח את אשתך ואת שתי בנותיך הנמצאות" בדלוג ג' אותיות**, דמלאך זה היה שושבין לזוג את לוט ובנותיו. וכן הכתוב (שם יח, ו) **"מהרי שלש סאים קמח לוישי ועשי עגות"** ס"ת **"משיח"**. וכן מובא בספר 'בני יששכר' ש"ועשי" בגימטריא **דוד בן ישי**, דאברהם רמז שכאן נמצא המלאך שנמצא בדרך להציל את לוט כדי להביא את המשיח, וממילא צריך לכבדו כראוי, ולהכין שלש סאים קמח סלת וכו'. ועוד טעם נראה לבאר דהכתוב מרמז שהמשיח קשור עם השפעת הקמח, כפי שבארנו במאמר 'השלחן פה' שהשפעת המזון והפרנסה לישראל משפעת דרך המלכות. וכן **"קמח"** מרמז בכתוב המדבר על הצלת לוט ובנותיו לצורך הבאת המלכות לעולם (שם יט, טו) **"ויאצו המלאכים בלוט לאמר קום קח את אשתך ואת שתי בנותיך"** בדלוג שתי אותיות.

מוֹבָא בְּדַעַת זְקָנִים מִבְּעַלֵי הַתּוֹסְפוֹת' (בראשית יח, יד) שֶׁהַמְּלָאכִים הָיוּ אֶצֶל אַבְרָהָם בְּפֶסֶחַ, וְכֵן יֵשׁ רִמְזָ לְזִהְרֵיּוֹת מִחֲמַץ בְּפֶתוֹב (בראשית יח, ו) **"מִהָרִי שְׁלֹשׁ סָאִים קִמַּח סֵלֶת לְוִשִׁי וְעִשִׂי עֲגוֹת"**, דְּבִשְׁבִיל שְׁלֵא יִחְמִץ הִיָּה צְרִיךְ לְמַהֵר. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ דְּמִצּוֹת הֵן הָאֶכֶל שֶׁל דּוֹד הַמְּלַךְ לְחָם עֲנִי, כְּמוֹבָא בְּזִהַר (ויצא קנו). וְכַתּוּב זֶה סִ"ת מְשִׁי"ח כְּדִלְעִיל. וְכֵן מְצִינוּ מִהִירֵי וְזִרְיֹת בְּכָל הַפְּעֻלוֹת שֶׁעָשָׂה אַבְרָהָם, דְּבִשְׁבִיל לְהַתְקַשֵּׁר עִם חוּטֵי הַקְּדֻשָּׁה צְרִיךְ זְרִיזוֹת. וְכֵן הַפְּסוּקִים (שם ב, ז) **"וַיִּרְץ לְקִרְאָתָם מִפֶּתַח הָאֵהָל"** וְכֵן **"וְאֵל הַבָּקָר רָץ אַבְרָהָם וַיִּקַּח"** סִ"ת חֲמִ"ץ, לְרִמְזָ שֶׁהַמִּהִירֵי הִיָּתָה כְּדִי לְהַזְהִיר מִהַחֲמִץ הָרוּחָנִי שֶׁהוּא הַסְטֵרָא אַחֲרָא, וּבִשְׁבִיל זֶה עָשָׂה אַבְרָהָם אֶת כָּל מַעֲשָׂיו בְּזִרְיֹתוֹ. וְכֵן הַפְּתוּב שֶׁאָמַר אַבְרָהָם לְמַלְאָכִים (בראשית יח, ה) **"וְאֶקְחָה פֶת לְחָם וְסַעְדוּ לְבָבְכֶם אַחַר תַּעֲבֹרוּ"** ר"ת **אֶפְלָלוּ** שֶׁהוּא שֵׁם אִשְׁתּוֹ דֵּן בֶּן יַעֲקֹב כְּמוֹבָא בְּסֵפֶר הַיִּשָּׁר. וְהִיא אַחַת הָאֵמֶהוֹת שֶׁל הַמְּשִׁיחַ, כְּמוֹבָא בְּמִדְרָשׁ (יִלְקוּט וַיְחִי קס) **"גּוֹר אַרְיָה יְהוּדָה"**, זֶה מְשִׁיחַ בֶּן דּוֹד שְׂיָצָא מְשִׁנֵי שְׁבָטִים, אָבִיו מִיְהוּדָה וְאָמוֹ מִדָּן.

וְכֵן מוֹבָא בְּסֵפֶר הַלְקוּטִים' לְהָאֲרִיז'ל (פ' וירא ע' נח) כְּמוֹ שֶׁמֵּאַבְרָהָם יָצָא יָצָחַק, כֵּן יָצָא מְלוֹט יָצָחַק, ק"ץ ח"י, דְּהֵינּוּ הַמְּשִׁיחַ בְּסוּד **"חַיִּים שְׂאֵל מִמֶּן נִתְתָּה לוֹ"**, וּבְסוּד **"דּוֹד מְלַךְ יִשְׂרָאֵל חֵי וְקָיִם"**. וְכֵן רוֹאִים מִסְדֵּר הַפְּרָשִׁיּוֹת שֶׁשָּׂרַשׁ דּוֹד בָּא לְעוֹלָם יַחַד עִם יָצָחַק, דְּבִנְיַת לוֹט נִתְעַבְּרוּ לְאַחַר הַפִּיכַת סְדוּם, וּמִיָּד אַחַר כֵּן נִתְעַבְּרָה שָׂרָה בְּיָצָחַק. וְכֵן הִצִּיל לוֹט מִסְדָּם הִיָּתָה בְּזָכוֹת שְׁלוֹט לֹא גָלָה שֶׁשָּׂרָה הִיא אִשְׁתּוֹ שֶׁל אַבְרָהָם, כְּמוֹבָא בְּרִש"י (בראשית יט, כט), וּבְזֶה לוֹט כְּבִיכּוֹל עִזָּר לְהִבִּיא אֶת יָצָחַק לְעוֹלָם, וְלָכֵן הוּא קָבֵל שְׂכָר עַל זֶה שֶׁנִּצַּל מִסְדָּם וְזָכָה לְהִבִּיא אֶת שְׂרָשׁ דּוֹד לְעוֹלָם כְּתוּב (בראשית יג, ה) **"וְגַם לְלוֹט הֵהָלַךְ אֶת אַבְרָם הִיָּה צֵאן וּבָקָר וְאֵהִלִים"**. וּמִבְּאֵר רִש"י הֵהָלַךְ אֶת אַבְרָם מִי גֵרָם שֶׁהִיָּתָה לוֹ זֹאת הִלִּיכְתּוֹ עִם אַבְרָם. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ בְּגִלְל שֶׁהִיָּתָה כְּלוּלָה בּוֹ נִשְׁמַת דּוֹד הַמְּלַךְ, שֶׁשִּׁיכַת לְאַבְרָהָם, **"הֵהָלַךְ אֶת אַבְרָם"**, הִיָּתָה לוֹ עֲשִׂירוֹת, כְּפִי שֶׁבְּאֲרָנוּ שְׁשֵׁם נִמְצָא צְנוּר הַפְּרָנְסָה.

מְצִינוּ בְּזִהַר (וירא קה) **"הָעָרִים אֲשֶׁר יוֹשְׁבֵי בָהֶן לוֹט"** וְכִי בְּכֻלָּן הִיָּה יוֹשֵׁב לוֹט, אֲלֵא בְּגִלְלוֹ הֵם יוֹשְׁבִים וְלֹא נִחְרְבוּ, וְאֵם תֵּאֱמַר בְּזָכוֹתוֹ, לֹא, אֲלֵא בְּזָכוֹתוֹ שֶׁל אַבְרָהָם. וְגַם כָּאֵן נִרְאָה לְפָרֵשׁ, זְכוּתוֹ שֶׁל אַבְרָהָם, הֵינּוּ צְרִיךְ אַבְרָהָם, שֶׁנִּצְרַךְ לְלוֹט כְּדִלְעִיל. וְכֵן **לו"ט** בְּמַלּוּי הָאוֹתִיּוֹת לְמ"ד ו'ו ט"ת בְּגִימְטְרִיא שָׂרָה, דְּכִשֵּׁם שֶׁשָּׂרָה הִיָּתָה הַכְּלִי שֶׁל אַבְרָהָם לְהוֹלִיד מִמֶּנּוּ אֶת עַם יִשְׂרָאֵל, כֵּן לוֹט הִיָּה בְּאוֹתָהּ בְּחִינָה.

נִרְאָה דְּלָכֵן שָׂרָשׁ הַמְּשִׁיחַ נוֹלַד לְאַחַר חֲרַבֵּן סְדָם, דְּקִדְּם צְרִיךְ לְכַלּוֹת אֶת הָרַע וְאַחַר כֵּן אֶפְשָׁר לְהוֹצִיא אֶת הַטּוֹב מִמֶּנּוּ, וְכֵן רוֹאִים שְׁלוֹט יָצָא מִסְדָּם בְּלִי שׁוּם רְכוּשׁ וּבְחֲרַבֵּן סְדָם נֶאֱבְדוּ כָּל רְכוּשׁוֹ וְקִנְיָנוֹ. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ דְּבִזְמַן זֶה שְׁלוֹט הִיָּה צְרִיךְ לְפַעַל בְּשִׁבִיל אַבְרָהָם לְהוֹלִיד אֶת נִשְׁמַת הַמְּשִׁיחַ הוּא הִיָּה צְרִיךְ לְהִיָּת בְּמִצָּב שְׁלֵא תִהְיֶה לוֹ שׁוּם שְׂיָכוֹת לְסְדָם, וְאֶפְלוּ הֵינּוּ שְׁבִנְתֵיּוֹ הַשְּׂקוּהוּ נִזְדַּמְּן לָהֶם בְּמַעֲרָה וְלֹא הִיָּה מִסְדָּם. כְּמוֹבָא בְּרִש"י (בראשית יט, יג), דְּכֵן הִיָּה רְצוֹנוֹ שֶׁל אַבְרָהָם שְׁלֵא לְהִנּוֹת מִסְדָּם כְּלָל, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (שם יד, כג) **"אִם מַחוּט וְעַד שְׂרוּךְ נַעַל וְאִם אֶקַּח מִכָּל אֲשֶׁר לְךָ"**. וְכֵן נִרְאָה שֶׁאַבְרָהָם אָמַר (בראשית יד, כב) **"הֲרַמְתִּי יָדִי אֶל הַיְוִ"ה אֵל עֲלִיוֹן"**, לְרִמְזָ עַל הַפְּתוּב שֶׁנֶּאֱמַר עַל הַמְּשִׁיחַ, (תהילים פט, ט) **"הֲרִימוֹתַי בַּחֲוֹר מַעַם"**. הֵינּוּ שֶׁהַתְּכֵלִית הִיָּתָה הַרְמַת הַנִּיצוּץ שֶׁל דּוֹד מִהַקְּלִפָּה. וְכֵן נִרְאָה דְּיֵשׁ רִמְזָ בְּפֶתוֹב שֶׁמְלַךְ סְדָם אָמַר לְאַבְרָהָם (שם כא) **"תֵּן לִי הַנֶּפֶשׁ וְהַרְכֵּשׁ קַח לְךָ"** שֶׁהוּא רוּצָה אֶת הַנֶּפֶשׁ הַמְרַמְזָת עַל הַמְּלָכוֹת שֶׁתִּשָּׂאֵר אֲצִלוֹ, וְהַרְכֹּשׁ, אֲדַרְבָּה, שֶׁאַבְרָהָם יִקַּח כְּדִי שְׁלַקְלִפָּה תִהְיֶה יְגִיקָה. וְכֵן מוֹבָא בְּשֵׁם הַרְה"צ ר' חֲנַנְיָה מְקַאֲלִשִׁיץ ז"ע שֶׁסְדָם ר"ת סְעֵדְתָא דְדוֹד מְלָכָא, וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ דְּבִזְמַן שֶׁנִּשְׁמַת דּוֹד הִיָּתָה בְּסְדָם הִיָּתָה לָהֶם יְגִיקָה מִבְּחִינָה זו, וְזֶה כָּל הַשְּׁפַע הַגְּדוֹל שֶׁהִיָּה בְּסְדָם **"כְּגֵן ה'"**, יְגִיקָה מִגֵּן ה' דְּרַךְ נִשְׁמַת דּוֹד. וְכֵן הַפְּתוּב (בראשית יג, ט) **"וַיִּרְא אֶת כָּל כְּפַר הַיִּצְדָּן כִּי כָּלָה מִשְׁקָה"** בְּגִימְטְרִיא סוֹכַת דּוֹד. וְכֵן מִשְׁקָה בְּגִימְטְרִיא מְקַדָּשׁ. וְכֵן עֵידִית הַמְּסַמְלָת קַרְקַע מִשְׁבַּחַת מְרַמְזָת בְּפֶתוֹב (יחזקאל לד, כד) **"וְעֵבְדִי דּוֹד נְשִׂיא בְּתוֹכְכֶם"**, בְּדִלּוּג ג' אוֹתִיּוֹת, דְּמְלָכוֹת הִיא בְּסוּד קַרְקַע, וּמְלָכוֹת בֵּית דּוֹד הִיא קַרְקַע עֵידִית. וְכֵן מוֹבָא בְּרַמ"ע מִפְּאֲנוֹ (גִּלְגוּלֵי נִשְׁמוֹת' אוֹת ע) שֶׁשְּׂמָה שֶׁל אִשְׁתּוֹ לוֹט הִיָּה עֵידִית. וְכֵן מוֹבָא בְּסֵפֶר הַיִּשָּׁר' שְׁשֵׁם בֵּת שׁוּע אִשְׁתּוֹ יְהוּדָה הִיָּה עֵילִית, וְהָאוֹת ל' מִתְּחַלְפָת בְּאוֹת ד' בְּאוֹתִיּוֹת דְּטִלְנָת.

וְכֵן מוֹבָא בְּגוֹר' א' עַל 'סְפָרָא דְּצִנְיָעוּתָא' (ז:ו) שֶׁסְדוּם הֵם בְּחִינַת חֲטָם דְּקִלְפָּה. וְחֲטָם מִתְקַשֵּׁר עִם דּוֹד הַמְּלַךְ, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (איכה ד, ט) **"רוּחַ אֶפְיָנוּ מְשִׁיחַ ה'"**.

מְצִינוּ במדרש (ילקוט ויקרא תרג) **כָּל מִי שֶׁמְקִים מְצוֹת סֶכָה בְּעוֹלָם הַזֶּה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נוֹתֵן לוֹ חֵלֶק לַעֲתִיד לְבֹא בְּסִפְתָּהּ שֶׁל סֹדִם, שֶׁנֶּאֱמַר "אֱלֹהִים דָּבַר בְּקִדְשׁוֹ אֶעֱלֶזָה אֲחַלְקָה שְׁכֵם וְעֵמֶק סִכּוֹת אֲמַדְדִּי".** מהו עֵמֶק סִכּוֹת, זוֹ סִכְתָּה שֶׁל סֹדִם שֶׁהִיְתָה מְסוּכָכֶת בְּשִׁבְעָה אֵילָנוֹת שֶׁהָיוּ מְסוּכָכוֹת זוֹ עַל גַּב זוֹ, גִּפּוֹן תְּאֵנָה וְרִמּוֹן וּפְרָסֶק וְשִׁקְדִים וְאַגּוּז וּתְמָרִים עַל גַּבֵיהֶם. רואים שֶׁהַשְּׁפַע הַגָּדוֹל שֶׁל סֹדִם הִיָּה בְּבַחֲיַנֵּת סֶכָה, וּמְבֹאֵר לְדַבְרֵינוּ כִּינּוּן שִׁינּוּקוֹ מִסִּכְתַּת דָּוִד, זֶה הַשְּׁתַלְשֵׁל אֶצְלָם בְּצוּרַת סֶכָה. וְלִכֵּן הָיוּ שִׁבְעָה אֵילָנוֹת, דְּמִסְפַּר שִׁבְעַת מִסְמַל אֶת הַמַּלְכוּת. וְכֵן עָרָא"י הַמְסַמֵּל אֶת אוֹר הַסֶּכָה מְרַמֵּז בְּכַתוּב (בראשית יט, לא) "וַתֹּאמֶר הַבְּכִירָה אֶל הַצְּעִירָה אֲבִינִי זָקֵן וְאִישׁ אֵין בְּאֶרֶץ לְבוֹא עֲלֵינוּ כְּדָרְךָ כָּל הָאֶרֶץ". דְּמַעֲשֶׂה זֶה הוֹלִיד אֶת סִכְתַּת דָּוִד. וְכֵן הֵצִל שֶׁל מְצוֹת סֶכָה מְרַמֵּז בְּבִקּוּר הַמַּלְאָכִים אֶצֶל לוֹט, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (בראשית יט, ח) "רַק לְאֲנָשִׁים הָאֵל אֶל תַּעֲשׂוּ דְבַר כִּי עַל כֵּן בָּאוּ בְּצֶל קִרְתִּי".

כְּתוּב (בראשית יט, כז) **"וַיִּשְׁכַּם אַבְרָהָם בְּבֹקֶר וָגו' וַיִּשְׁקֹף עַל פְּנֵי סֹדִם וַעֲמָהּ וְעַל כָּל פְּנֵי אֶרֶץ הַכְּפָר וַיֵּרָא וַהֲנִיחָה עָלָה קִיטֵר הָאֶרֶץ כְּקִיטֵר הַכַּבְשָׁן"** וְהַלְשׁוֹן בְּכַתוּב "קִיטֵר" מִתְקַשְׂרֶת עִם הַקְטָרֶת, כְּמוֹבֵא בְּגִמְרָא (מנחות כו): שֶׁר' יוֹחָנָן לֹמַד מִכָּאן שֶׁבִשְׁבִיל לֶאֱכַל אֶת הַשִּׁירִים שֶׁל הַקְטָרֶת צָרִיךְ שֶׁתִּבְעֵר אֵשׁ הַמְזַבֵּחַ בְּרַבּוֹ שֶׁל הַקְטָרֶת. נִרְאֶה לְבֹאֵר הַקְשֵׁר בֵּין הַפִּיכַת סֹדִם לְעִנְיַן הַקְטָרֶת, דְּבִארְנוּ בְּמֵאֵמֶר 'מְזַבֵּחַ הַזֶּהב' שֶׁקְטָרֶת מְגַלָּה אֶת הַנִּיצוּץ הַטוֹב שֶׁיֵּשׁ בְּרַע, וְעַל יְדֵי זֶה הִיא הוֹפֵכֶת אֶת הַרַע לְטוֹב. וְהַפִּיכַת סֹדִם גְּלַתָּה אֶת הַנִּיצוּץ הַטוֹב שֶׁל דָּוִד הַמֶּלֶךְ שֶׁהִיָּה בְּסֹדִם וְהַפְּכָה אֶת הַרַע לְטוֹב, וְזֶה הִיָּה סוֹד הַפִּיכַת סֹדִם, שֶׁנֶּהֱפַכָה מְרַע לְטוֹב. וְהָאֵשׁ וְהַכַּבְשָׁן שֶׁיִּרְדּוּ מִן הַשָּׁמַיִם הִיָּה בְּבַחֲיַנֵּת אֵשׁ הַקְטָרֶת שֶׁהִפְךָ אֶת הַרַע לְטוֹב. לְפִי זֶה נִרְאֶה לְבֹאֵר הַמְדְרָשׁ (תנחומא תצוה טו) **דָּוִד הַמֶּלֶךְ נִתְאָוָה לְהַקְטִיר קְטָרֶת.** דָּוִד הַמֶּלֶךְ בָּא לְעוֹלָם דָּרְךָ בְּבַחֲיַנֵּת קְטָרֶת, וּמִמִּילָא הוּא נִתְאָוָה לְהַקְטִיר קְטָרֶת.

כְּתוּב (בראשית יט, כה) **"וַיַּהֲפֹךְ אֶת הָעָרִים הָאֵל וְאֶת כָּל הַכְּפָר וְאֶת כָּל יִשְׁבֵי הָעָרִים וְצִמַח הָאֲדָמָה".** וְצָרִיךְ לְהַבִּין מִדּוּעַ הַכְּתוּב מְצִינָה אֶת צִמַח הָאֲדָמָה, הִרִי זֶה מוֹבֵן מֵאֵלּוּי שָׂאֵם ה' הַפֶּךְ אֶת הָאֶרֶץ גַּם הַצְּמִחִים הַתְּהִפְכוּ. נִרְאֶה דִּישׁ כָּאֵן רָמַז שֶׁתְּכַלִּית הַהִפְכָה הִיְתָה לְהוֹצִיא אֶת מַלְכוּת בֵּית דָּוִד שֶׁנִּמְשָׁלָה לְצִמַח, צִמַח דָּוִד. וּבִשְׁבִיל לְהוֹצִיא אֶת צִמַח דָּוִד הִיָּה צָרִיךְ לְהַפְּךְ אֶת צִמַח הָאֲדָמָה שֶׁל סֹדִם מְרַע לְטוֹב.

מְצִינוּ במדרש (ילקוט בראשית פג) **רַבִּי יְהוֹדָה אוֹמֵר הַכְרִיזוּ בְּסֹדִם כָּל מִי שֶׁהוּא מַחְזִיק בְּפֶת לְחֵם לְעַנִּי וְאַבְיוֹן יִשְׁרָף בְּאֵשׁ. פְּלוּטִית בְּתוֹ שֶׁל לוֹט הִיְתָה נְשׂוּאָה לְאַחַד מִגְדוּלֵי סֹדִם, רֵאָתָה עֲנִי אַחַד מְדַקֵּר בְּרַחוּב הָעִיר וְעִגְמָה עָלֶיהָ נִפְשָׁה, מָה הִיְתָה עוֹשֶׂה בְּכָל יוֹם כְּשֶׁהִיְתָה יוֹצֵאָה לְשֹׂאֵב מַיִם הִיְתָה נוֹתֶנֶת בְּכַד שֶׁלָּהּ מִכָּל מָה שֶׁבִּבִיתָהּ וּמֵאֲכָלָת לְאוֹתוֹ עֲנִי, אֲמָרוּ מֵאֵין חַי הָעַנִּי הַזֶּה וַיִּכְשִׁדְעוּ בְּדַבְרֵי הוֹצִיאָוּהָ לִישְׁרָף, אֲמָרָה רַבּוֹן הָעוֹלָמִים עֲשֵׂה מִשְׁפָּטִי וְדִינִי, וְעֲלָתָה צַעֲקָתָה לְפָנַי כִּסָּא הַכְּבוֹד, בְּאוֹתָהּ שְׁעָה אֲמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא "אֲרַדָּה נָא וְאֶרְאֶה" אִם צַעֲקַת הַנְּעִרָה הַזֹּאת עֲשׂוּ אֲנָשֵׁי סֹדִם אֶהְפֹּךְ יְסוּדוֹתֶיהָ לְמַעְלָה, הַכְּצַעֲקַתֶם אֵינִי אוֹמֵר אֵלָּא "הַכְּצַעֲקַתָּה".** נִרְאֶה דְּמַעֲשֵׂי הַחֶסֶד שֶׁעֲשִׂתָה בְּתוֹ שֶׁל לוֹט הִיְתָה מֵהַתְּנוּצָצוֹת אוֹר הַמַּלְכוּת שֶׁהִיְתָה בְּבִנְיוֹתָיו שֶׁל לוֹט, וְהַתְּנוּצָצוֹת זֶה הִיְתָה הַגּוֹרֵם לְקִטְרוּג עַל סֹדִם, שֶׁהִבִּיא אֶת הַפִּיכַת סֹדִם, שֶׁהִבִּיא אֶת הוֹלָדַת שְׂרָשׁ דָּוִד. וְכֵן נִרְאֶה שֶׁשְּׂמָה הִיָּה פְּלוּטִית לְרַמֵּז עַל פְּלִיטַת נִשְׁמַת דָּוִד מִקְלַפַּת סֹדִם שֶׁהִתְחִילָה מִמֶּנָּה, וְכֵן כְּשֶׁהַתְּנוּצָצָה אוֹר הַמַּלְכוּת לְהַצִּיל אֶת לוֹט בְּמַלְחַמַת הַמַּלְכִים זֶה הִתְחִיל בְּכַתוּב **"וַיְבֹא הַפְּלִיט"** לְרַמֵּז עַל פְּלִיטַת הַנְּשָׁמָה. וְכֵן לוֹט מְרַמֵּז בְּשֵׁמוֹ עַל חֵלְקוֹ בְּפְלִיטַת הַנְּשָׁמָה.

וּמִמְשִׁיךְ הַמְדְרָשׁ שֵׁם וְאִית דְּמִפְקִין בְּהַאי לִישְׁנָא אֲמַר ר' לְוִי אֶפְלוּ אֲנִי מִבְּקֵשׁ לְשִׁתְּק מְדִינָה, מִדַּת הַדִּין אֵינָה מְנִיחָה אוֹתִי לְשִׁתְּק. מַעֲשֶׂה בְּשִׁתִּי נִעְרוֹת שִׁיְרָדוּ לְמִלְאֵת מַיִם מִן הַמַּעַיָן אֲמָרָה אַחַת לְחִבְרָתָהּ לְמָה פְּנִיךְ חוֹלְגִיּוֹת, אֲמָרָה לָהּ כָּלוּ מְזוֹנוֹתֵינוּ וַיִּכְבֵּר אֲנוּ הוֹלְכִין לְמוֹת. מָה עֲשִׂתָה מְלָאָה הַכַּד קִמַּח וְהַחֲלִיפוּ נְטִלָה זֶה מָה שֶׁבִּיד זֶה וְזוֹ מָה שֶׁבִּיד זֶה, וְכִינּוּן שֶׁהַרְגִישׁוּ בְּדַבְרֵי שְׂרָפוּהָ. רואים שֶׁהַתְּנוּצָצוֹת אוֹר הַמַּלְכוּת הִתְחִילָה בְּמַעֲשֶׂה עִם כַּד, וְכֵן בְּמַעֲשֶׂה עִם פְּלוּטִית שֶׁהִבְאֵנוּ מְזַכֵּר כַּד. וּבִארְנוּ בְּמֵאֵמֶר 'עוֹלָם הַשְּׁמִינִי' שֶׁכַּד מְסַמֵּל אֶת הַמַּלְכוּת, שִׁישׁ בָּהּ כ"ד קְשׁוּטִי כְּלָה, וְכ"ד צְרוּפִי שֵׁם אֲדֹנָי.

כתוב (שם שם, א) **"ולוט ישב בשער סדם"**, נראה דכיון שהתנוצץ אצל לוט אור המלכות, ונשמת המשיח היתה כלולה בו, לכן הוא ישב בשער העיר, דמקומו של המשיח הוא בשער העיר, כמובא בגמרא (סנהדרין צח). **יטיב אפיתחא דקרתא**. והוסיף הרה"ג ר' אברהם חריטון שליט"א שגם אצל בעז כשהתנוצץ אצלו אור המלכות כתוב (רות ד, א) **"ובעז עלה השער וישב שם"**. וכן מובא בספר 'אמונת עתיד' (תשנ"ז ע' נג) שהכתוב **"ולוט ישב בשער סדם"** בגימטריא **חמשים שערי בינה**. ומבאר לדברינו דבאותו זמן היתה כלולה בו נשמת המשיח, ששיכת לשער הנ' כדבארנו במאמרי חנכה.

וכן מובא שם ש**אותו היום מנוהו שופט עליהם**, הואיל והתחיל להתנוצץ בו אור המלכות של המשיח, שעליו כתוב (מיכה ד, א) **"ושפט בין עמים רבים"**. לכן מנוהו לשופט ומלך עליהם. וכן **שפ"ו** שהוא בגימטריא **דוד בן ישי**, והוא השם של דוד המלך, כדבארנו במאמר 'קץ הגאולה' מרמז בכתוב (בראשית יט, ט) **"ויאמרו האחד בא לגור וישפט שפוט"**. וכן נראה שלוט אפה מצות באתו היום, כמו שכתוב (בראשית יט, א) **"ויעש להם משתה ומצות אפה ויאכלו"**, דמצות הן האכל של דוד המלך **לחם עני**, כמובא בזהר (ויצא קנז). ובאותו יום התחיל להתנוצץ בו אור המלכות. וכן נראה דמצה היא מלשון **מצוי** דם הנפש המסמל את המלכות שהיא בסוד דם הנפש.

מובא בתרגום יונתן בן עוזיאל (בראשית יד, יג) שבזמן שעוג בא לבשר לאברהם שושבה לוט זה היה ערב פסח ואברהם אפה מצות, לכן קוראים לעוג בשם עוג, על שם העגות מצות שאברהם אפה באתו יום. וגם כאן רואים שבזמן שהולכים להציל את לוט יש התנוצצות אור המלכות על ידי המצות. וכן **חמץ** בהפוך אותיות הוא **צמח**, לרמז שבשביל לזכות לצמח דוד, צריך להפך את החמץ לצמח, מרע לטוב, מחמץ למצה, דסוד צמח דוד הוא סוד המצה.

מצינו במדרש (ב"ר ג, ט) **"כי משחתים אנחנו"**, ר' לוי בשם רב נחמן מלאכי השרת על ידי שגלו מסטורין של הקדוש ברוך הוא נדחו ממחיצתן מאה ושלושים ושמונה שנה. ומבאר לדברינו פיון שסוד פעלתם בסדם היה להפך את החמץ לצמח, והם פגמו בשליחותם כשגלו ללוט שעומדים להפך את סדם, נענשו במספר **קל"ח** שהוא המספר של **חמץ** או **צמח**.

כתוב (חבוק ב, א) **"אם יתמהמה חכה לו"** בארנו במאמר 'חשמל חטא' שהתמהמהות המשיח היא בתוך היסוד וביאת המשיח היא בחינת לדה שבה היסוד יתחיל להשפיע השפעותיו כמו בלדה, ואחר כך ימשיך להוליד את כל השפעות הגאולה. וכן נראה דיש רמז על התמהמהות המשיח בכתוב שנאמר על לוט (בראשית יט, טז) **"ויתמהמה ויחזיקו האנשים בידו"** דנשמת המשיח היתה כלולה באתו הזמן בלוט, וכיון שלוט עמד להוליד את שרש נשמת המשיח באתו זמן, היה צריך להיות לפני זה ענין ההתמהמהות שבאה קדם לדת משיח. וכמו שהתמהמהות המשיח היא לצרף גמר ברור הניצוצות שנעשה בזמן העבור קודם לדת הגאולה, כך לוט התמהמה כדי לקחת רכישו מסדם ולהוציא ניצוצות. וכן נראה דיש טעם **שלשלת** על מלת **"ויתמהמה"** לרמז על כך שהתמהמהות היא בתוך חוט היסוד שנקרא שלשלת, כמובא בספר 'פרדס רמונים' לרמ"ק (שער כט פ"א) שטעם שלשלת מסמל תפארת ויסוד. ואאמו"ר שליט"א הוסיף שהטעם שלשלת מרמז על חוט שיוצא למטה בצורה מפתלת, לרמז שהחיצונים מנסים למשך את השפע מכל צד וגורמים את החבלים והתמהמהות בתוך היסוד. וכן **שלשלת** מרמזת על הנחש שהוא בגימטריא **משיח**, וצורתו מפתלת כמו שלשלת.

כתוב (בראשית מג, ט) **"אנכי אערבנו מידי תבקשנו אם לא הביאתיו אליך והצגתיו לפניך וחסאתי לך כל הימים: כי לולא התמהמהנו כי עתה שבנו זה פעמים"**. בארנו במאמר 'חשמל חטא' שהערבות של יהודה על בנימין מרמזת על יסורי משיח הבא מיהודה, שסובל חבלי משיח עבור עם ישראל בזמן חבלי לדת הגאולה. נראה דיש רמז בכתוב שיהודה אומר ליעקב שהוא סובל את היסורים בגלל התמהמהות הגאולה בתוך היסוד. לכן הוא אמר **"לולא התמהמהנו כי עתה שבנו זה פעמים"**. אם לא היתה ההתמהמהות פעמים, פעם אחת אצל לוט, ופעם ב' אצל משיח, **"כי עתה שבנו"** בגימטריא **משיח**, היינו משיח כבר היה בא, ולא הייתי צריך לסבל את היסורים.

והוסיף הרה"ג ר' אליהו בוחבוט שליט"א שלכן ענין הגאולה נמשל ללדה, דלדה מסמלת את ברור הטוב מהרע, שהוא סוד הגאולה. וכן הפתוב (בראשית ג, כב) **"לדעת טוב ורע"**, ר"ת **לו"ט** שינדע גם את הטוב וגם את הרע והתחיל את הברור. ונבאר את דבריו על פי מה שמובא ב'שער ההקדמות' להאריז"ל (ע' קלב) שהריון הוא בבחינת רע, מיון שהוא מברר את הטוב מהרע, והלדה היא יציאת הטוב מהרע, הולד מסמל את חלק הטוב שנברר מהדם וכו' המסמלים את חלק הרע. ולכן יש בהריון **ר"ע** ימים. וכן **הריון** בגימטריא **רע**. וכן מובא ב'אוצרות חיים' להאריז"ל (אורות ניצוצות וכלים פ"ב) שעבור מסמל את ברור הרפ"ח ניצוצות שנפלו בתוך הרע. ולדת משיח מסמלת את גמר ברור הניצוצות, לכן היא בסוד לדה.

וביתר עמק נראה לבאר מדוע **לו"ט** נרמז בחטא אדם הראשון (בראשית ג, כב) **"ויאמר ה' אלהים הן האדם היה כאחד ממנו לדעת טוב ורע"**, מיון שעקר חטא אדם הראשון היה שנפלו הנשמות של כל הדורות בקלפות, הפתוב מרמז שעקר החטא היה בענין קלפת לוט ששם נפלו הנשמות הגבוהות של דוד המלך והמשיח, שהם חלק מנשמת אדם הראשון, וכשייתקנו נשמות אלו יתקן חטא אדם הראשון, והבריאה תחזר להיות גן עדן כמו קודם החטא.

וכן מובא בספר 'אמונת עתיד' שם שלכן תפלתו של לוט להציל את צער התקבלה לפני ה', אף על פי שתפלתו של אברהם להציל את סדם לא התקבלה, דבלוט היתה כלולה נשמת המשיח שמצילה את כלם. ונראה להוסיף שזה מרמז בפסוקים שם (בראשית יט, כ ואילך) **"הנה נא העיר הזאת קרבה לנוס שמה והוא מצער אמלטה נא שמה הלא מצער הוא ותחי נפשי: ויאמר אליו הנה נשאתי פניך גם לדבר הזה לבלתי הפכי את העיר אשר דברת: מהר המלט שמה כי לא אוכל לעשות דבר עד באך שמה על פן קרא שם העיר צוער"**. השם **צוער** מרמז על צערו של משיח שמכפר על כלם ומציל את כלם. וזו היתה תפלת לוט **"הלא מצער הוא"**, מיון שיש כאן צערו של משיח צריך להציל אותם, ולכן קראו לעיר בשם צוער בגלל זה. וכפי שמצינו במדרש (ילקוט ישעיהו תצט) **אמר לו הקדוש ברוך הוא למשיח הללו שגנוזים אצלך עונותיהם עתידים להכניסך בעול ברזל ועושים אותך כעגל הזה שפיה עיניו, ומשנקין את רוחך בעל, ובעונותיהם של אלו עתיד לשונך להדבק בחכך, רצונך בכך וכו', אמר לפניו רבוננו של עולם בגילת לבי ובשמת לבי אני מקבל עלי על מנת שלא יאבד אחד מישראל.** והוסיף הרה"ג ר' יוסף הלוי שליט"א שמצער פרושו קטן, **"ודוד הוא הקטן"** (ש"א יז, יז), שמקטין עצמו כדרכה של המלכות דקדשה שנמצאת בתכלית הענוה. וכן מובא ב'שער הפסוקים' להאריז"ל (לד לר ע' לה) **ולכן נקרא צוער, כי היא צעירה וקטנה מכלם. וכנגדם במלכות שבקדשה. וכן צוער עם האותיות בגימטריא ש"ע נהרין שבאים מעולם המזל להשפיע למלכות, כמובא בפרע"ח להאריז"ל (שבת ע' תמח).**

ועוד נראה לבאר מדוע תפלתו של לוט התקבלה, מיון שהמשיח היה כלול בלוט ובסדם, היה צריך שלוט ישאר בסדם כדי להוליד את שרש נשמת המשיח, כפי שמצינו במדרש (ב"ר לד, טו) שפריה ורביה קשורים עם האדם והמקום יחד, דכל נשמה יש לה את המקום שלה שבה היא יוצאת לעולם. לכן תפלתו התקבלה דזה היה הכרח להלדת הנשמה שצריכה לצאת במקום שבו היא טמונה, וכפי שמצינו במדרש (ב"ר מא, ד) **אמר רבי יצחק "מצאתי דוד עבדי" היכן מצאתיו בסדם, דנשמת דוד היתה בסדם, ומרמז בפתוב (בראשית יט, כ) "אמלטה נא שמה הלא מצער הוא ותחי נפשי"**. לוט אמר **"אמלטה"** מלשון **"והמליטה זכר"** (ישעי' סו, ז), וכן **"ותחי נפשי"** מרמז על תחיית המלכות שהיא בבחינת **נפש**. וכן הפתוב שם (בראשית יט, יז) **"המלט על נפשך"** מרמז את אותם רמזים. וכן מצינו ברש"י (שם) שהפתוב **"ההרה המלט"** הוא מלשון **"והמליטה זכר"**, וכן הפתוב שם **"ויאמר לוט אלהם אל נא אדני"** מרמז על המלכות ששיכת לשם **אדני**. וכן שם **אדני** מרמז בהמשך הפתוב שם **"מצא עבדך חן בעיניך"** בדלוג ג' אותיות. והוסיף הרה"ג ר' זאב פרידמן שליט"א ששרש התבות **"אמלטה המלט"**, נמצא גם באותיות **לוט**. וכן מצינו בזהר (אחרי סח:) **"אמלטה נא שמה"** אוף הכא **"ומלט הוא את העיר בחכמתו ואדם לא זכר את האיש המסכן ההוא"**. רואים שהזהר מקשר את הפסוק **"אמלטה נא שמה"**, לפסוק המדבר על המלכות, **"ומלט הוא את העיר בחכמתו ואדם לא זכר את האיש המסכן ההוא"**.

מצינו בזהר (וירא זק): שְׁמֶלֶךְ סֵדָם הַסְפִּים לִקְבֵּל אֶת לוֹט שְׁיגוּר בְּעִירוֹ בְּזִכּוֹת אַבְרָהָם. וּמִבְּאֵר הַמְּתוֹק מִדְּבַשׁ שְׂאֵבְרָהָם הִיָּה יְדוּעַ בְּעוֹלָם בְּמַעֲשֵׂי הַחֶסֶד וְהִיָּה לוֹ שֵׁם טוֹב. וְלִכְאוּרָה קֶשֶׁה אֵיךְ שֵׁינך לומר שְׂאֵנְשֵׁי סֵדָם מַעֲרִיכִים חֶסֶד וְכוּ', נִרְאֶה לְבָאֵר עַל פִּי דְבַרְיֵנו שֶׁהַזֶּהר מְרַמֵּז שֶׁכֶּבֶד בְּתַחֲלָה כְּשֶׁלוֹט הֵלֵךְ לְגוּר בְּסֵדָם הִכָּל הִיָּה בְּזִכּוֹת אַבְרָהָם וּלְצָרְכוֹ, כְּדִי לְהוֹלִיד אֶת הַמַּלְכוּת שְׂצָרִיכָה לְהוֹלִיד דְּנֻקָּא בְּסֵדָם. וְכֵן דָּוִד הַמֶּלֶךְ בְּגִימְטְרִיָּא סֵדוּם. וְשֵׁנֵי אֵלּוּ הֵם מִסְפָּר מֵאָה וְעֶשְׂרִי, שֶׁהוּא הַגִּימְטְרִיָּא שֶׁל הַפְּתוּב (בראשית יט, טו) "וַיִּתְמַהֲמַה וַיַּחְזִיקוּ הָאֲנָשִׁים בְּיָדוֹ וּבִיד אֲשֶׁתּוֹ וּבִיד שְׁתֵּי בְנֵיתָיו בְּחֻמְלַת הוֹי"ה עָלָיו".

כתוב (בראשית יט, ט) "וַיֹּאמְרוּ גֵשׁ הֲלָאָה וַיֹּאמְרוּ הָאֶחָד בָּא לְגוּר וַיִּשְׁפֹּט שְׁפוֹט עֲתָה נָרַע לָךְ מֵהֶם וַיִּפְצְרוּ בְּאִישׁ בְּלוֹט מֵאֵד וַיִּגְשׁוּ לְשֶׁבֶר הַדֶּלֶת: וַיִּשְׁלַחוּ הָאֲנָשִׁים אֶת יָדָם וַיָּבִיאוּ אֶת לוֹט אֲלֵיהֶם הַבְּיָתָה וְאֶת הַדֶּלֶת סָגְרוּ: וְאֶת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר פָּתַח הַבַּיִת הֵכּוּ בַּסְּנֹרִים מִקֶּטֶן וְעַד גְּדוֹל וַיִּלְאוּ לְמִצְאָה הַפֶּתַח". נִרְאֶה דְּלִכּוֹן מִלְחַמַת אֲנָשֵׁי סֵדָם בְּלוֹט הִיָּתָה סְבִיב "הַדֶּלֶת", דְּדֶלֶת מִסְמַלְת אֶת הַמַּלְכוּת כְּדַבְּאֲרֵנוּ בְּמֵאמֶר 'חֲשַׁמֵּל שׁוֹפֵר', וְגַם כָּאֵן רִמְזָה שֶׁהַמַּלְחָמָה הִיָּתָה נֶגְדַּת הַמַּלְכוּת דְּקִדְשָׁה שֶׁהַתְּחִילָה לְצֵאת מִשָּׁם בְּאוֹתוֹ זְמַן. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'פְּרֵי חַיִּים' שֶׁ"וַיִּפְצְרוּ" מְרַמֵּז עַל שְׂרֵשׁ דָּוִד שֶׁבָּא מִפְּרָץ. וְכֵן "גֵּשׁ הֲלָאָה". ר"ת גְּאֵלָה שְׁלָמָה.

הוספות למאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב
ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמן.

בארנו במאמר שלפי חז"ל לא מונים את השבוע של בריאת העולם כשנה שלמה, ולפי זה שנת תשע"ג היא שנת תשע"ב האמתית. וכל הרמזים על שנת תשע"ב תקפים גם לגבי שנת תשע"ג.

להלן נביא טבלת דלוג אותיות מהרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א שֶׁמִצָּא אֶת הַצְּרוּף **תשע"ב**, **גא"ל צד"ק אליהו** בחבור לכתוב **"האָסְפוּ וְאֶגִּידָה לָכֶם אֶת אֲשֶׁר יִקְרָא אֶתְכֶם בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים"**.

א	חב	ו
א	חג	ט
א	חכ	כב
ב	ג	ז
ב	ד	ח
ב	ו	י
ב	ז	כ
ב	ח	כג
ב	ט	כד
ב	י	כה
ב	יא	כו
ב	יב	כז
ב	יג	כח
ב	יד	כט
ב	טו	ל
ב	טז	ל

הושלמה בס"ד סדרת שיעורי וידאו במאמר הגאולה בתשע"ב 26 שיעורים ניתנו להוריד בארכיון דלקמן. הופיע מאמר הגאולה המלא והמעודכן מעומד מחדש בשנת תשע"ג, ניתן לקבל בבקשה למייל. יצאו לאור לאברכי כולל בלבד שיעורי וידאו המראים את סדור הרש"ש על המסך ומסבירים את הכוונות של כל מעגל השנה. פרטים בטל 026537343

חדש: סדרת שיעורי וידאו חדשה בספר סוד החשמל מהתחלה עם הוספות חדשות. ניתן להוריד בארכיון ולעקוב מידי פעם על הוספת שיעורים חדשים.

הוקם בס"ד ארכיון לעלונים ומאמרים שפורסמו. כולל מאות שיעורי אודיו בספר סוד החשמל ובספר הזהר שעדיין לא פורסמו. כמו כן ניתן להוריד אוסף מאמרים בענין הגאולה בתשע"ב ועוד. קישור לארכיון:

<https://docs.google.com/folder/d/0B5g5K6Iej11iT3Z0M2NOVnJZX3c/edit>
נודה מאד לכל מי שישלח הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים
ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' (5 כרכים) במחיר 80 ₪ בלבד בטל: 0573109982.
או במייל fish@neto.net.il ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.

דרושים מפיצים להפצת חוברות ודיסקים של הוצאת הזוהר 'מתוק מדבש' לזיכוי הרבים
החומר ישלח עד הבית ללא תשלום. לפנות לאליהו 0544375705